

Stínošlap

Drenův sen

Bojujeme s lapky a já mířím na jejich velitele. Loupežníkovi sedí na hlavě příšerka, něco jako maličký goblin, ale má rohy. Můj šíp zasahuje tu potvůrku do oka. Netvor padá na zem a z bandity opadáva maso. Pak se na zem svezou i jeho kosti a z lapky zůstane jen průsvitný duch. Najednou z oblohy sestoupí anděl, který si odvádí ducha a mě podává šíp, kterým jsem zabil příšeru...

Když se Dren probudil, držel v ruce šíp.

Uhranutí sedláka Prouzu

Spousta sněhu napadla, a mrzne až praští. Ale co, eren se už chýlí ke konci a kanten bílý, pole sílí. Takže si nestěžuju. Akorát naše krávy musím krmit, protože v těchhle závějích se nenapasou.

Tak jsem takhle ráno vylez z domu, abych ty naše stračeny nakrmil, když vidím, jak mi přes pole leze nějaký cizí chlap, zřejmě vandrák. To mi tak scházelo. Já na něj: „Kuš z mýho pozemku! Jestli chceš dostat jídlo, tak klepej na dveře a nelez mi po pozemku jako zloděj!“ Ten vandrák šel dál, jakoby nic. Byla ještě tma, ale řek' bych, že pod těma svejma tmavejma hadrama neměl vůbec nic, jako žádnéj vobličej, jenom takovej stín. Jak se na mě podíval, tak mě zamrazilo, a já jsem na chvílku nevěděl, kde jsem a co tady dělám. Jenom jsem ho viděl, jak mizí ve tmě. Podíval jsem se blíž, ale žádný stopy tam nebyly. Nějakej hnusnej a bezbožnej duch nebo čarodějník, a uhranul mě. No tohle, to je malér. Šel jsem dovnitř, a vzbudil ženu. A pak jsem vyrazil na tvrz. Tohle je hodně divný, ale pánové z tvrze vobčas dělaj jiný divný věci, tak mi snad pomůžou.

Na tvrzi se mě paní Katharina vyptala na to, co se mi stalo, a poslala pro nějakýho jejich kněze, Drika (no, je to takovej mladíček, prej nedoštudovanej). Ten se mě taky chvíli vyptával. Všichni mluvili nějak divně, a prej že nemám stín, a fakt jsem žádnéj neměl. Taky se mi nějak plet jazyk, to jindy nebejvá. Pak mě poslali do hospody s tím, že brzy přijdou. Ale přišli až před soumrakem. No jo, nafoukaný páni. Když páni nešli, tak se tam šli podívat lidi z vesnice. Nic nezjistili, ať hledali, jak hledali, žádný stopy nenašli. Aspoň že ten čarodějník nic neukradl.

Páni přišli až večer. Zase si to prohlídli, nic nezjistili, zanádaovali si na vesničany, že jim to zdupali, a zalezli do hospody. No jo, páni.

Noční hlídač přichází o stín

Páni se rozdělili na tři skupiny. Drik a Schlank se odebrali do tvrze, Drik aby důkladněji prostudoval údaj o podobném případě, kdysi dávno vyšetřovaném inkvizicí, a Schlank kvůli sepisování své knihy o magii. Ostatní hlídali na kraji Nové vsi – v jedné skupince Geret a Katharina a v druhé Ithien a Dren.

V noci sněžilo, ale Vyhnanci se nenechali odradit nepřízní počasí ani vytím vlků z dálky a svědomitě číhali na toho čarodějníka, který ráno proklel starého Prouzu. Krátce po půlnoci se dočkali...

Geret a Katharina kráčeli vedle sebe po obvodu vesnice. Najednou si Geret všiml nějakého pohybu ve tmě po své levici. Předal pochodeň Katharině a otočil se čelem k podezřelému stínu – byl to vandrák v tmavém oblečení, zřejmě ten, který uhranul Prouzu. Řádový rytíř chránil vévodkyni před pohledem tvora vlastním tělem, to se mu však vymstilo – protože

netvor neměl zájem o nic jiného než o stín, který mu tak Geret přinesl přímo před nos. Stínová postava se otočila a nedbaje Geretova volání zmizela ve tmě.

Na Geretově stínu najednou bylo něco podivného. Skurut rozpřáhl ruce, ale stín stále ukazoval bojovníka ve střehu. Udělal dva kroky zpět, a stín zůstal na svém místě. Geretovi se zatočila hlava a zhoršila nálada. Vyrazil do hospody, aby zahnal chmury kořalkou. Katharina se vydala na tvrz informovat kněze a cizince a právě příšedší Dren a Ithien se odebrali k místu, kde by měl být stín sedláka Prouzy zvaného Vopruz...

Ithien je napaden

Geret ztratil stín, ale zůstal na místě. Ten stín, ne Geret, takže je dost dobře možné že tam je i Vopruzovo stín. Jdeme to s Drenem zkontrolovat. Rychle.

Dorážíme k Vopruzovo baráku, svítíme si po zemi. Hle! Tady je! Našli jsme Vopruzovo stín. Asi si v domě všimli našeho pobíhání po jejich pozemku, Vopruz vychází ven, aspoň mu řekneme co jsme se dozvěděli.

„Prouzo, schovej tu sekeru, to jsme jen my, a ne nějaký zloděj stínů.“

Neschoval ji, jde dál ani nás nepozdravil nebo se nějak neozval. Pořád jenom jde a nese sekeru v ruku. Tohle se mi nelíbí. Přichází blíž. Prouzo ?

Zvednul sekeru nad hlavu a upřeně se na mě dívá.

Seknul.

Ucítil jsme prudký poryv větru okolo hlavy.

Instinktivně jsme uhnul. Náprah. Prouzo !!

Najednou jsme něco ucítil ze zadu ? Je jich víc ? Někdo mě uchopil a smýknul se mnou do strany !

„Ne ! Ne ! On na nás útočí ! Pomoc !“

Dren, toho blázna snad chytnul nějaký rapl ! Smýká se mnou ze strany na stranu a do toho řve ! Vopruz na mě znova zaútočil, v tom zmatku jsem se sotva stihnul uhnout. Zvuk trhané látky, teď už byl blízko! Blbci ! Nechte toho !

„Vojto! Co to proboha děláš ?!“

Ozval se ženský výkřik ze zadu, z baráku.

Ven vyšla Prouzova manželka.

Vopruz se najednou probral, asi si uvědomil co se děje. Pustil sekeru, tupě dopadla do sněhu.

„Já, já, já se vám omlouvám pane ... já, já nevím co to do mě vjelo! Já, já, já ...“

Uf, tohle byl nejspíš následek ztráty stínu, rozloučíme se zdrceným Vopruzem a spěcháme zpátky do hospody, tohle by měl zbytek družiny vědět ...

Vloupání

Ve vsi odbila desátá hodina večerní a přes zub hradeb přeletěl kámen s navázaným lanem. Nikdo ve tvrzi netušil, že se sem vloupal vetřelec...

*Když průzkum, tak se musí udělat pořádně; proto jsem byl do tohoto světa povolán!
Prozkoumám tyhle dveře – zamčeno, zamčeno, zamčeno. A tady za rohem? Hele, odemčeno!
Lezu dovnitř a prohlížím si nějaký prapor. Taky je tady nějaká knížka. A batoh – co je asi vevnitř?*

Ale ne – pán se dívá, a teď se nechce jenom dívat. Ovládl mě a já musím vyndávat z batohu nahnilá jablka a házet je po vlajce a jedno vmáchnout i do té knížky. Není to nejhorší, ale přečíst si ji by bylo zajímavější. Naštěstí po chvíli můj pán odchází z mé mysli a já můžu jít dál...

Katharina zabušila na bránu, a otevřela jí děvečka. Paní z Nordportu vzbudila Schlanka i Drika a vylíčila jim, co se stalo ve vsi. Zeptala se rozespaleho Drika, zda něco nového nenašel ve své knize; když ji zklamal, rozhodla se prozkoumat i Ithienovy knihy. Zámek od vikomtova pokoje šel otevřít hladce. Nezvaní hosté si elfovi knihy prohlédli, ale nic užitečného nenašli. Odešli do vsi za Geretem...

*Už odešli. Schwálně, jestli za sebou zamkli... nezamkli! Tak si to tam prohlédnu.
Hmm, knížky, podívám se. Kočičí mazlení – obrázky nahých lidí. K čemu je to dobré?
Zajímavější jsou ty knihy o magii. Hmm, třeba z toho vyčtu, jak se osvobodit ze služby svému pánu. O démonech tu nic není, asi to není theurg. Podívám se ještě do jeho věci – samé zbytečnosti, kterých si lidé tak cení.*

*Kroky. Někdo sem jde. Honem se schovám. Tak, pěkně u dveří.
Přišel nějaký mladý člověk. Kupodivu nezačal studovat nic zajímavého, ale Kočičí mazlení, a vypadal u toho hrozně vesele. Je začtený, a je ke mě zády – je čas tiše odejít. A neodejdu s prázdnou, ale vezmu si něco ke čtení...*

Gírz přichází

Pole, v létě tak neúnavně kypící životem, stěsnaným do líného švelení klasů ve žhnoucích paprscích poledního slunce či neúnavného bzukotu myriád hmyzu za vlahých rán a teplách večerů, se v zimě proměňovala v drsnou a nehostinnou krajinu, návátou sněhem a propouštějící mráz do niter lidských obydlí.

Nejinak tomu bylo i tento rok – tuhá, sněhem obtěžkaná zima proměnila pole a zahrady bez plotů kolem vsi v ledové plochy, jež se staly zároveň těžko prostupnými pro kroky lidí obyčejných, vznešených i dobrodružné povahy, neboť ti všichni mohli do sněhu pokrytého ledovou krustou snad zapadnout s každým dalším a dalším krokem a nakonec snad uvíznout v chladivé náruči zimy.

Avšak v chladných paprscích zimního slunce se přes ledovou pláň zamrzlých polí blížila menší postava lehce a svižně, jakoby pro ni byly sněhové návěje jen uhlazenou cestičkou. Chatrné oblečení, spíše hadry sahající do půli svalnatých stehů krátkých křivých nohou, obutých v solidně vyhlížející chlupatou obuv, nemohlo a ani zřejmě nechtělo zakrýt gobliní rysy svého majitele. Kromě obuvi to byla snad jen zakřivená hůl a pevný vak u pasu, co nevyvolávalo dojem zchátralosti a nepohodlí.

Goblin se před vsí na chvíli zastavil a zavřel oči. Pak potřásl hlavou a nasál vzduch. Jeho pohyby hlavou vzbudily malé chlupaté zvířátko, obtočené kolem jeho krku jako šála.

„Krystere,“ promluvil goblin ke svému krysímu souputníkovi, „myslím, že jsme dorazili bezmála k cíli. Řekl, bych že se stačí poohlédnout po někom, kdo má trable.“

Pak goblin zcela jistě a jednoznačně zamířil do jediné hospody ve vsi, jejíž polohu mu vnitřní zrak odhalit nemohl, ale jež se jako všechny lidské hospody dala najít čichem či sluchem. Aniž by zaváhal, vstoupil dovnitř.

„Thorgorodgrim tomuto domu,“ pozdravil rázně a hlasitě, když dvojitými dveřmi prošel do síně hospody. Nikdo mu neodpověděl a nikdo snad jeho pozdravu ani nevěnoval pozornost. Spokojeně se tedy posadil – pokud jméno jeho pána a vládce nevyvolalo žádnou reakci, nebude muset vysvětlovat spoustu věcí a mohl by snad i získat někoho ke spolupráci dobrovolně.

U malého, úslužného hostinského si objednal jen pramenitou vodu a zrný chléb pro sebe i pro Krystera. Pak se jal zkoumat osazenstvo hospody, které v tuto chvíli tvořila skupina potulných dobrodruhů, alespoň jak podle jejich výzoru a zápachu Gírz usuzoval. Dva lidští muži, jedna lidská žena, jakýsi zvláštní elf a dva skuruti tvořili zcela nesourodou šestici, natěsnanou kolem jednoho dubového stolu plného nedojedených zbytků jídla a pití.

- Pakliže zde jsou v hospodě vítáni skuruti, ani goblin není problém, zaplatí-li včas a řádně, pomyslel si se skrytým úšklebkem Gírz, a jak je vidno, i krysa najde své místo u stolu. Nejvíce zaujali Gírze právě oni dva skuruti, lépe řečeno ten napravo sedící, jenž se zřejmě pokoušel propít do němoty a ona jediná zmíněná žena se mu v tom snažila zabránit spolu s druhým skurutem. Už to samo o sobě bylo zajímavé, ale ještě zajímavější bylo, že ten opilý skurut neměl stín...

Geretův hrob

Gírz, goblin který se tváří hrozně záhadně a vydává se za šamana nám nabídl, že Geretovi vrátí jeho stín. Že mu ho dokáže zpátky „přilepit“. Jen ať ho následujem a Geret ať se oddá pokoře, klidu a tichu.

Tak jsme šli za ním s čím se vytáhne a brzo jsme na místo kde si jen tak sám od sebe ležel Geretův stín.

„Tak, teď budu potřebovat aby jste vykopali díru velkou jako Geret u paty stínu jež mu náleží.“ řekl Gírz.

Znělo to jasně, Geret nadšen že bude mít svůj stín zpátky se hned vrhl na kolena a začal hrabat rukama. No a já se rozběhl do vesnice že přinesu krumpáč a lopatu aby nám to šlo lépe od ruky.

Za chvíli se vracím, oboje náradí s sebou. Geret hned vstal a hrne se s úšklebkem ke mně pro krumpáč, přeci jen to tím půjde lépe než rukama. Tak mu ho podávám, ale on si ho nevezal.

Kopl mě mezi nohy !

Áááááá ... Co ? Proč ? Gerete ?

Válím se na zemi v křečích. A Geret se zatím klidně shýbá pro krumpáč.

Zvedá ho.

Nad hlavu.

Nad mojí.

Už letí, vidím jak se přibližuje ta těžká a špinavá násada. Padá. Blíž a blíž.

Najednou uhnula prudce na stranu, někdo skočil na Gereta a zachránil mi život.

Uklidnil se, vůbec si nepomatoval co se stalo, ale stejně byl trochu podrážděn, říkal něco o tom že na skřeta to všichni vždycky svedou, že mě nenapadl a pokud jo tak že mi to patřilo. Podobný jako Voprúz, tohle se mi nelíbí, někdo po mě jde.

Když jsme se trochu uklidnili, tak jsme dokopali díru pro Gereta.

„Gerete, hlavně nezapomeň: Pokoru, klid a ticho.“ Varoval Gírz Gereta když se soukal do díry.

Vypadal sice trochu vystrašeně, že se tam má nechat zahrabat, ale co by neudělal pro svůj stín. Bez něho by to nebyl on, jak tvrdil.

Ulehl a my ho zahrabali.

„Teď mě nerušte. Začnu složitý rituál který bude trvat přesně den a noc, po tu dobu se o nás nestarejte. A pokud by se to náhodou nepovedlo tak jenom přidáte náhrobek a bude to v pořádku.“ Dodal na konci s úšklebkem.

Gírz si sednul, jeho věrná krysa zalehla vedle něj a on začal odříkávat nějaké složité věty.

Z toho jsme usoudili, že nás tu už nic nečeká a sám Gírz nás ujistil, že už nic nepotřebuje.

Odjeli jsem si odpočinout na tvrz.

A já se začínal bát, kdo že to po mě jde a proč.

Vyšetřování ztráty Ithienovy knihy

Všichni se sešli na tvrzi, a pro Katharinu, Schlanka a Drika přišel čas přiznání. Podle pravdy řekli, že se ničeho kromě knih ani nedotkli, a že všechny knihy nechali na místě. Tak kdo Ithienovi ukradl tu učebnici magie?

Služebnictvo důrazně zapíralo. Čeledín Honza se nakonec přiznal, že si prohlížel lechtivé obrázky, a když jej pan správce vyhnal, tak zřejmě ne kvůli tomu, aby odnesl knihu o magii. Podle Honzových slov se v ostatních Ithienových věcech se někdo hrabal už před jeho příchodem. Ale kdo by to mohl být? Děvečka a čeledín si vzpomněli na kroky, které přisuzovali někomu z Vyhnanců.

Nejen do Ithienova pokoje se někdo vloupal. Ještě že tu Geret není, ten by zuřil nad znesvěcením rytířské vlajky a základní inkvizitorské knihy!

Družiníkům nezbylo nic jiného, než se vyspat a počkat na konec Geretovy očisty.

Stín čeledína Honzy

Jdu spát, jako vždycky vedle své ženy Máni. Je na mě trochu naprdnutá, protože si myslí, že jsem si ty hambaté obrázky prohlížel proto, že se mi Máňa dost nelíbí. Ale ona se mi líbí... jenže jsem chlap a tak když můžu, tak se podívám. To je snad normální. Usnul jsem s představou, že vedle mě místo Máni leží nějaká z elfek z knížky pana Ithiena.

Když jsem se probudil, Máňa už v posteli nebyla. Vstal jsem a oblékl se. Chtěl jsem ustlat, když jsem si všiml nějakého divného stínu. Co by ho mohlo vrhat? Jakoby tady něco čouhalo, ale nic tu není. Zkusím se podívat pod deku. Postel je nějak divně tmavá – čím to? Zkoumám dál, a něco mi přijde divné. Stoupnu si zády ke svíčke, a žádný stín před sebou nevidím. Znovu se podívám na ten divný stín na posteli. Chce se mi běžet a vzbudit pány, ale nějak to nejde. Zůstal jsem tady jako přibitý. Pane Bože, za co mě trestáš? Za ty hambaté obrázky? Já se polepším!

Až hodně dlouho po svítání se tu mihla Máňa. Všimla si mého stavu, a zarazila se. „Stín!“ Nic jiného jsem ze sebe vypravit nedokázal. Máňa hned odběhla, a za chvíli se vrátila i se správcem a knězem Drikem.

„Posaď se na židli!“ nařídil Drik. Stále ještě v šoku jsem jeho příkaz vyplnil. Pak přikázal přinést lano. Pomalu jsem se začínal vzpamatovávat, a nebylo mi moc příjemné, že mě chtějí svázat. Najednou mě popadl vztek. Tak jako jsem předtím byl otupělý, tak jsem teď byl našťvaný. Našťvaný na Drika, který místo aby mi jako správný kněz pomohl, tak mě chce svázat jako psa. Vrhл jsem se na Drika a začal ho škrtit, ale pan správce mě chytil za ruce a zabránil mi v tom strašném zločinu. Podíval se mi do očí a já se uklidnil – když se chovám takhle, opravdu bude lepší, když budu spoutaný.

Znovuzrozený Geret

Tma. Horko. Zima. Horko. Zima. Vše se střídá jako roční období. Pach hlíny. Ten je všudypřítomný. Alespoň něco je všudypřítomné. Jsem v hrobě. Zemřel jsem? Kde je tedy Bůh a kde jsou andělé, kteří mě odvedou do království nebeského, jež jsem si svým mečem jistě vysloužil?

Vzpomínám si, nejsem v hrobě. Jsem však v zemi. Zakopán jako chcípělý pes. Jedno vím jistě, nejsem chcípělý. Ruce mi sevřela křeč, chci se vyhrabat ven, i když vím, že zde musím zůstat. Vzpomínám si, prokletý goblinní čaroděj či co je zač mě sem zahrabal. Ztratil jsem svůj stín a toto je prý rituál, jak svůj stín dostat zpět. Mé myšlenky odplouvají někam daleko. Znovu přicházím k sobě, je mi zima a cítím se divně. Vše se okolo mě točí. Něco mě sleduje. Naprostá tma mi znemožňuje vidět nepřátele mé osoby i církve. Jak dlouho ještě? Jak dlouho budu muset všechno toto vydržet? Bez stínu se dá přeci také žít. Bez stínu bych se mohl lépe plížit za nepřáteli Boha nejsvatějšího a prořezávat jejich hrdla. Jestli zjistím, že někdo něco

dělal s mými meči, až z tohoto hrobu vylezu, na mou věrnost Bohu nejsvatějšímu, useknu mu obě ruce.

„Gírzi, dělej už!“ Křičí hlas paniky v mé hlavě. „Uklidni se, nic se ti nestane.“ To byl hlas v mé hlavě a nebo ke mně Gírz promlouvá? Co když je on tím, kdo mě sleduje? Už to chci mít za sebou. Chci být volný jako pták v povětří, chci opět bojovat s nepřáteli. Chci slyšet nářek umírajících kacířů. Chci...žít. Co když ale pravou svobodou je smrt? Co když až ve smrti poznáme cenu vlastního života? Nevím, ale tohle rozumování ponechám jiným lidem, já jsem rytíř církve svaté a mým úkolem je potírat zlo ve všech jeho podobách, kde na něj narazím. Vzpomínám si na to, jak moji přátelé zírali, když jsem začal zabíjet zajatce, kteří měli na těle symbol Ďábla nejtemnějšího. S takovými já nemám žádné slitování, ani drobet. Všechny, všechny do jednoho je zlikviduji. Prolitá krev je stále krví, ať si kněží káží cokoliv. Kde by byl celý jejich kněžský řád bez nás, bez rytířů církve svaté? A co teprve, kde bychom byli bez inkvizitorů? Inkvizitoři jsou zde pro lid. A každý má povinnost jim občas něco říci. Ani já nejsem výjimkou.

Tlak na plicích ustupuje, dostávám se ven. Už vidím záblesky mrazivého dne. Vylézám z hrobu, který jsem si musel sám pro sebe vykopat. Všude kolem je sníh, Gírz vypadá unaven, velmi unaven. A já? Mám svůj stín, i když o zbytek důstojnosti jsem přišel. Oblečení mám špinavé, stopy po výkalech jsou všude. Je mráz, ale to mi nevádí, vysvlékám se do naha a odhazuji špinavé oblečení. Ještě, že nenosím řádový oblek. Jsem nahý, přicházejí přátelé a mě dochází, co se stalo. Paní Katharina je s nimi a dívá se na mne. Okamžitě se otáčím a prosím ji, aby se nedívala, aby mě dále neponižovala. Ona s poznámkou: „takových jsem již viděla“ se slušně obrací a Ithien mi půjčuje svůj plášť. Děkuji mu, slovy i myšlenkami. Budu se za tebe modlit, nevěřící temný elfe. Jsme oba stejní, je námi pohrdáno. I když máš šlechtický titul, nikdo si tě neváží tolik jako obyčejného člověka. Ani mne si nikdo neváží. Mě se pouze bojí. Ať jsem v rytířském hávu či ne. Vždy to na mě poznají, že sloužím Jedinému, Bohu nejsvatějšímu. Jednou jsem byl nazván fanatikem a vyhnán z vesnice. Vítr jejich popel rozfoukal do polí.

Všichni se radují, mám zpět svůj stín. I já se raduji. Není to nakonec hřích, být bez stínu? Není to jen lidská slabost, nechat si ukrást stín? Nevím a teď mě to nezajímá. Ať to byl kdokoliv, pro mě je kacířem a jako s takovým s ním bude naloženo podle práva, inkvizičního. Jdeme do hospody, Pepa nám jistě přichystá něco teplého a já si zatím u Štencla budu moci koupit nové oblečení. Pokud tedy něco bude mít. Nová ves, ač je největší vsí v širém okolí, je stále jen dírou.

Jdeme do vesnice. Je krásné mít zpět svůj stín. Ač mi Gírz pomohl, musím si na něho dát pozor. Při svém příchodu se nezhnal jménem Boha, ale nějakým divným slovem. Pomohl mi, proto bych ho možná měl varovat, že na území císařství je dobré zdravít: „Bůh s vámi.“ Ještě štěstí, že zde není nějaký fanatický blázen, který by jej označil za kacíře. Dokonce to byl Gírz, kdo mi poradil, abych malinko změnil své chování, byl tišší, méně pil a necpal se tolik dopředu při jakýchkoliv potížích. Mohl bych prý jednou přijít o víc než o stín. Co je však víc, než váš stín?

Hon na vetřelce

A je to tady. Máme ho, toho chmatáka stínů. Bože, děkuji ti. Teď zaplatí za to, co mi provedl. Vybíhám a běžím za tím malým prasetem. Jsem větší a silnější, až jej dostihnu, nebude mít nejmenší šanci. Za mnou běží Ithien i ostatní. Jsem první. Hurá, zajatec bude můj a to něco zažije. Bože, děkuji ti, že jsi dovolil nepřítelům padnout do mých rukou. Jsem ozbrojen jen lehce, pouze svým obrovským mečem, kterým by se málokterý kat bál srážet hlavy.

Bořím se do sněhu, hrabu, supím a nestíhám s dechem. Jsem lovec na stopě kořisti. Neuteče mi i kdyby mé srdce mělo puknout. Je mi horko, sníh okolo mě musí tát. Jsem rozpálený honem a vidinou brzkého pádu zajatce do mých rukou. Už jen kousek, cítím jeho pach nebo

se mi to jen zdá? Nevím, nezajímá mě to. Přeskakuji kořen o který jsem málem zakopl, sníh je bílé svinstvo. Už běžím ty zloději, už jsem ti v zádech. Už letím...

Odražil jsem se jak nejvíce mi zbytky sil dovolily. Dopadl jsem přímo na záda utíkajícího. Takovou váhu nemohl vydržet. Oba dva se kácíme na zem. Svaly mě bolí, ztěžka dýchám, ale hned se zvedám. Má smůlu, není tak rychlý. Z nás dvou jsem rozhodně lepším bojovníkem já. Jediné co stihl bylo překulit se na záda. Moje nová bota jej zadupla do sněhu. Stojím na jeho hrudníku, netlačím moc, nerad bych mu zlomil žebra, zatím.

Dobíhá Ithien. Už držím v ruce meč a napřahuji se. Zajatec je skřet. Nevadí, můj meč je stejně ostrý pro každého. V očích mám šílený výraz, po obličejí mi stéká pot, možná i trošku slintám. Námaha to byla obrovská, vždyť moji přátelé teprve dobíhají.

„Gerete, Ne! Nedělej to.“ Křičí na mě Ithien s panikou v hlase. Je mu jasné, co se chystám udělat. Jeho hlas mě uklidňuje, začínám přemýšlet. Špička mého meče se dostala na nejvyšší možný bod. Jsem připraven ukončit zlodějův život.

„Mluv,“ vrčím na něho „Mluv co děláš a proč kradeš stíny. Mluv nebo se neznám, opravdu ne...“ Můj hlas jej vyděsil. Stejně jako šílený svit mých očí a Ithienův nefalšovaný strach, že bych mohl zabít zajatce před tím, než promluví.

„Raději bys nám měl všechno říct, nevíš jak dokáže být krutý.“ Radí Ithien záprdkovi. Já na ta slova jen kývnu a rozpráhnou se ještě více. Začínají mě bolet ruce. Stočím meč špičkou k zajatcovu srdci a změním polohu rukou. Jediným bodnutím bych jej mohl zabít. Stále je v ohrožení života. On neví, že já již chladně uvažuji jak z něho vymlátit informace.

Bojí se, má strach a začíná mluvit. Řekl úplně všechno. Všecičko prozradil. Musí prý sloužit nějakému theurgovi. Rád by jeho služby opustil a vrátil se domů, ale nemůže. Byl prý povolán k službě. Dochází mi to. Theurg, povoláný služebník. Démon. Nabízím mu obchod.

„Bojíš se bolesti?“ ptáme jej.

„Ano,“ odpovídá mi „bolesti se bojím jako každý živý tvor.“

„Možná bych tě mohl osvobodit. Myslím, že by to ani příliš nebolelo. Ucítil bys jen takové malé bodnutí.“ Významně jsem si poklepal na meč. Až po chvílce pochopil, co jsem měl na mysli. O tohle vysvobození nestál. Jelikož jsem byl klidný, nechal jsem se přemluvit a pustil jej. Slíbil jsem mu však, že jestli se ještě někdy potkáme, zemře.

Stínošlapův konec

Kroky. Někdo sem jde. Teď přijde možnost zašlápnout poslední dva stíny, a pak už bude stačit počkat na konec mé služby.

Ten gobliní šaman sem vrhnul nějaký prášek, který svítí. A já vrhám stín. Mohl bych se nechat zašlápnout, ale co když mě pak ten šaman donutí k další službě? Ne, to nechci, a tak se choulím u stěny, aby mi nemohli šlápnout na stín.

Najednou přilétá šíp. Hnusný, požehnaný šíp od toho skuruta s viklavým zubem. Bolest (proč já do té hmoty lezu, když jsou tu takové blbé věci jako bolest?) mě nutí opustit svůj úkryt a já se kácím k tomu kouzelnému ohni. Teď mají můj stín jako na dlani.

Ale oni na něj nešlapají, oni do něj bodají! A ještě požehnanou dýkou! Au, au, proč mě tak mučí? Jedno šlápnutí by mě osvobodilo hned, takhle to potrvá strašně dlouho.

Když jsem cítil, že se můj stín začíná rozpadat a můj návrat se blíží, ten šaman nařídil, aby přestali útočit, a vzal můj stín do svého váčku. Né, další pitomá služba!

Gírz získal, co chtěl, a tak se s družiníky rozloučil. Nijak okázale – prostě vešel do stěny a už se na tvrzi neukázal. Zajisté měl namířeno ke svému kmeni...